

af, at regeringerne indbetaler deres bidrag eller en væsentlig del deraf i løbet af 1. og 2. kvartal, idet generalsekretæren i modsat fald er nødt til i perioden 1. januar—30. juni 1953 at trække så stærkt på driftskapitalfondet, at FN's reserver, som eventuelt bør kunne stå til rådighed til udgifter til uforudsete politiske opgaver m. v., reduceres i betydelig grad. Regeringerne har modtaget flere opfordringer til at fremskynde deres indbetalinger. Den danske regering har for sit vedkommende erklæret sig villig til at erlægge sit bidrag i årets første kvartal; dette vil i praksis betyde, at der indenfor finansåret 1952—53 skal ydes to års bidrag til FN. Beløbene er optaget henholdsvis på finansloven og på tillægsbevillingsloven.

3. Påligningsskalaen for medlemsbidrag.

(Dagsordenens punkt 46).

6. plenarforsamling havde ved resolution af 21. december 1951 pålagt udvalget vedrørende medlemsbidrag at foretage en ny revision af fordelingsskalaen og givet nærmere direktiver herfor, hvorefter der specielt skulle tages hensyn til lande med særlig lav nationalindkomst pr. indbygger (jfr. beretning 6. samling, sp. 6326). Udvalget foreslog i sin i august 1952 afgivne beretning en række ændringer, således at der blev tale om en forøgelse af bidragene for 11 lande og en nedsættelse for 26 lande. Den største reduktion foresloges med hensyn til De Forenede Staters bidrag (fra 36,9 til 35,12 pct.), medens de foreslåede forhøjelser var størst for Sovjetunionen (fra 9,85 til 12,28 pct.), Polen og Hviderusland.

Under debatten i 5. udvalg fremkom USAs repræsentant med et delvis politisk præget indlæg, hvori han bl. a. under henvisning til sit lands store frivillige bidrag til internationale hjælpeaktioner, til stemningen i kongressen og til den amerikanske offentlige menings indstilling overfor De Forenede Nationer krævede De Forenede Staters bidrag for 1953 nedsat til 33 $\frac{1}{3}$ pct., den pro-

centsats, der i henhold til beslutning af 1948 i normale tider skulle være maksimum for en enkelt stat.

Østbloklandenes repræsentanter hævdede heroverfor, at det var urimeligt at nedsætte bidragsprocenten såvel for De Forenede Stater, der på så mange måder nød særlige fordele af De Forenede Nationer, som for Storbritannien; samtidig protesterede de stærkt imod en forhøjet belastning af Sovjetunionen, Polen og flere andre lande, hvis økonomiske forhold stadig var stærkt påvirket af krigsårenes ødelæggelser.

Danmarks repræsentant, kontorchef F. Friis, fremhævede i et indlæg, at man fra dansk side ikke ønskede at rejse nogen indvending mod den foreslåede bidragsskala for 1952, som forhåbentlig ville blive vedtaget uden radikale ændringer. Samtidig gjorde han imidlertid rede for de tekniske betænkeligheder, som en automatisk anvendelse af nationalindkomsten som grundlag for fastsættelse af de forskellige landes bidrag til FN's udgifter ville give anledning til. Fra dansk side måtte man forbeholde sig at komme tilbage til dette spørgsmål, når en mere permanent bidragsskala skulle fastsættes.

Det lykkedes i udvalget med tilslutning af det overvejende flertal at få gennemført et kompromis, for hvis gennemførelse navnlig Canada og forskellige latin-amerikanske stater virkede.

Et led i dette kompromis var:

1) en bekræftelse af den af 6. forsamling vedtagne beslutning om at give særlige nedsættelser i bidragsprocenten for lande med særlig lav gennemsnits-nationalindkomst;

2) et forhåndsløfte om nedsættelse af USAs bidragsprocent for 1954 til 33 $\frac{1}{3}$ pct.;

3) en forhåndsgodkendelse af, at denne nedsættelse af USAs bidragsprocent for 1954 ikke behøver at have til følge, at Canada og eventuelt andre højtbeskattede lande får lettelser.

Til forklaring af det sidstnævnte punkt skal anføres, at plenarforsamlingen i 1948